

KURTUL ENGELLERİNDEN

Memduh çok zengindi. Eli ile tutabileceği, gözü ile görebileceği hemen her şeye sahipti: paranın satın alabileceği birçok şeye sahipti. Bir işi vardı aslında ama çalışmayı gereksiz görüyordu, o şartlar altında kendince haklı olarak.

Pahalı dostları vardı Memduh'un: işlerini profesyonelce yapan, itina ile savunan, eğlendiren, her şakasına gülen, tahammül edebilen, hakaretlere katlanabilen. Pahalı aşkları vardı, dünya güzeli aşk işçileri. En geç üç aya bir işçilerini değiştirirdi.

Kumar oynardı Memduh. Belki memur babasının ömür boyu kazanamayacağı meblağları bir gecede bir masada bırakırdı. Geceyi gündüz, gündüzü gece gibi yaşardı. Çok içerdi Memduh: Başlarda keyfine, sonraları sezilemeyen o büyük derdi adına. Sonraları artık içmekle sarhoş olamayacağını anladı. Para denen uyuşturucudan daha etkili bir uyuşturucuya sahip olamayacağını da.

Anasını, babasını, kardeşlerini, doğup büyüdüğü kasabayı köşeyi döner dönmez unutmıştu. Emeği unutmuş, alın terini unutmuş, kitap okumayı unutmuş, şiir yazmayı unutmuş, düşünmeyi unutup, hayvanla insan arasındaki farkı unutmuş, hatta tanrının insanı yaratışındaki amacı unutup, hayatın ardındakileri unutmıştu.

Şişelerin sırdaşlığında, sarhoş olamayışının ayıklığında gecelerce düşündü Memduh: neydi hayattan haz almasına engel olan, neydi hayatının önüne engel gibi duran? Memduh mu engeliydi, hayatı mı? Yoksa bir eksik mi vardı? Etrafındaki sahteliklerin, bedeli olan gülüşlerin, yalnızlığının o çıldırtan kahkahalarının, aylarca hep aynı şekilde yaşanan günlerin ona fısıldadığı çözümü ağzından kaçırdı kendisi ile konuşurken. Dedi ki: "yaşanacak bir şey kalmadı...".

Gayet bilinci yerindeydi, dünyadaki son günü olarak tayin ettiği günde. Tüm mal varlığını kaybedebilme sorumsuzluğunun onu getirdiği son noktadaydı. Mal varlığından kalan bir kırıntının çatısından, yaşama istencini tam olarak yok edemese de, pek az inandığı tanrının cehennemine yol almaya kararlı gibi görünüyordu. Açık bir bilinçle düşündü o an, onu boyutlar arası bir sınıra getiren sebebi. Kendini intihara azmettirmeye çalışırcasına dedi ki; "Yaşanacak bir şey kalmadı...". Söylediği içine sinmese de, ayakları kendine aşağı inmeyi tebliğ etse de, şeytanın elini o an sırtında hissetse de vazgeçemedi Memduh. Tam atlamaya yeltendiği anda zemindeki topluluğu ve altına açılan brandayı fark etti. Bir saattir oradaydı hiç bir şey görmemiş, hiç bir ses duymamış gibiydi. Yeniden düşündü Memduh ve dedi ki: "Herkes aşağıda, ben neden buradayım? Çok özel miyim, yoksa çok değersiz mi? Çaresiz mi, amaçsız mı? Yaşarsam ne değişir, kaybettiklerim nasıl geri gelir?" Kafasının karışıklığına atfen, branda ile zemin arasındaki sınıra nişanladı kendini. Belki son kumarı olacaktı ama hangi durumda kazanmış hangi durumda kaybetmiş olacaktı, kazansa ne kazanacak, kaybetse ne kaybedecekti.

Uyandı Memduh, sanki kırk yıldır duymadığı kuş sesleriyle, sanki kırk yıldır hissetmediği bir güneşle bir hastane odasında. Bir süre huzur içinde daldı gitti pencereden, bahçedeki sanki kırk yıldır görmediği renklere. Sonra fark etti, mevsim bahardı, sanki ilkbaharıydı. Gözlerinin pası silinmişti adeta, kulaklarının. Akli süzgeçlerden geçmişti, hayatın ne kadar değerli ve anlamlı olduğunun farkına varmıştı. Hayretler içinde düşündü bu duruma nasıl geldiğini: "Ne kadar aptalmışım!" dedi. Sonra ellerini açtı, dua etti. İnandığı bir tanrının olduğunu, daha önce hiç bu derece fark etmemişti. Müthiş ve çocuksu bir yaşama heyecanı ile ikinci dünyasına aceleyle merhaba dedi.

Odasının rengine psikolojik bir anlam getirdi. Çeşitli hastalıklar için, tedavi sürecini olumlu etkileyeceğini düşündüğü, çeşitli renklerdeki odalar tasarladı. Serumuna bilimsel bir yaklaşımla yaklaşmayı denedi, serumun bileşenleri üzerine düşündü. Pencereden görebildiklerinin resmini yapıp yapamayacağını düşündü. Bahçedeki büyük ağacın dalına yuva yapan kuşlardan esinlenerek, bir öykü yazdı. Gördüğü rüyayı tabir etmeye çalıştı. Döndü, geçmişine baktı, hatırlamak istemediği birçok karakteri barındıran bir roman yazdı. Mutlu sonla bitirdi. Fikrinin bu derece enginliğine hayret etti. Yerinden hiç kıpırdamadan iki saattir neler yapmıştı. Yoruldu biraz, düşünce kalemini bıraktı, zihin defterini kapattı. Biraz uyumaya karar verdi.

Kapının sesine uyandı. Kırk yıldır tanıdığı ama sanki kırk yıldır duymadığı bir ses dedi ki:

“Ođlum!”. Odaya giren babasıydı. Hemen ağlamaya yüz tuttu gözleri ve babasının yüzünde asılı kaldı bir süre. Ayađa kalkmak istedi. Doğrılmaya çalışırken bacaklarının yerinde olmadığını fark etti. Ruhunun, durumun ilk tesiri ile yüzüne ve aklına vereceği şekle ağır bir tokat vururcasına, ağlayan babasının yüzüne tebessümle bakarak, dedi ki: “Tanrı beni yeniden hayata bağlamak için tüm engellerimden kurtarıyor...”.